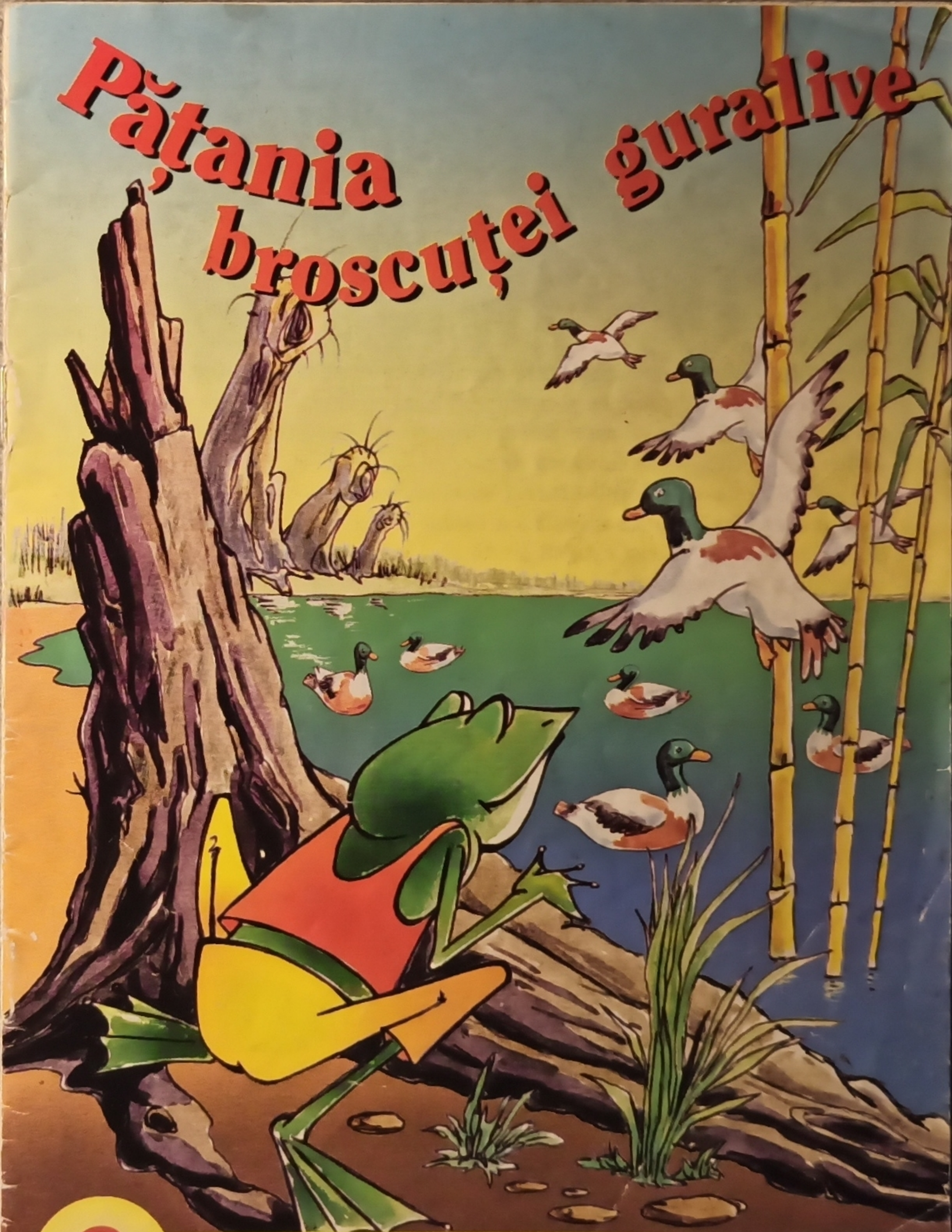
Pățania broscuței guralive

8

Colecția Draga mea pentru copii

Cele mai frumoase povești, poezii, cântecele, ghicitori

Pățania broscuței guralive

Adaptare după **V.M. GARȘIN**

A fost odată o broscuță tare guralivă care nu făcea altceva decât să orăcăie în dreapta și-n stânga, zi și noapte, cu motiv sau fără, chiar dacă nimeni nu o întreba nimic. Nu-i era teamă decât de berze, dar știa să se ferească de ele.

Iată ce i s-a întâmplat într-o bună zi, pe când stătea pe un ciot noduros, sub ploaia măruntă a toamnei care abia începuse. Se gândea cât de plăcut este să simtă picăturile mici de apă răcorind-o și îi venea să cânte de fericire! Noroc că și-a amintit că toamna broaștele nu orăcăie, pentru că asta este orânduit numai primăvara. Tocmai atunci, un stol de rațe dădu câteva ocoluri lacului și, cât ai clipi, păsările se lăsară pe oglinda apei. Broscuța cea guralivă era totuși prudentă, așa că s-a ascuns imediat sub ciotul pe care stătea. Și cum era și indiscretă, a ascultat discuția rațelor.

- Tare mult mai avem de zburat până la miazăzi! se văitau ele. Broscuța murea de curiozitate - și apoi nu schimbase o vorbă cu nimeni de câteva ore bune, așa că nu a mai răbdat și a ieșit din ascunzătoarea ei, plină de voioșie.

- Ce este miazăzi? Cum e acolo? E departe? Cum se ajunge?

Rațele au înconjurat-o imediat și tare ar fi poftit să o mănânce pe broscuța cea curioasă, dar îndată fiecare și-a spus că e prea mare și nu-i va trece prin gâtlej. Așa că i-au răspuns:

- E tare bine la miazăzi: acolo sunt bălți minunate, cu apă călduță, cu mii de peștișori și viermișori! măcăiră rațele de aproape că o asurziră pe broscuță.

Pierdută de fericire, mai întrebă doar dacă sunt și musculițe - că doar atâta o mai interesa - și, fără să-și facă nici un bagaj, le rugă pe rațe să o ia și pe ea cu ele spre miazăzi. Rațele se uitară nedumerite la broscuță și se întrebară - pe bună dreptate - cum o să zboare broscuța.

Numai că ea găsise deja soluția: două dintre rațe aveau să prindă în ciocuri capetele unui băț de care ea, broscuța cea guralivă, se va prinde cu gura. Atâta doar că nici cele două rațe, nici broscuța nu trebuia să scoată nici o vorbuliță tot drumul. Se gândea broscuța că va fi greu să tacă din gură, dar nimeni nu și-a închipuit că acest lucru se va dovedi chiar imposibil!

A răbdat broscuța cât a răbdat, dar când a auzit de sus cum se minunau oamenii și toate vietățile cum de zboară o broască și cum se întrebau cu toții a cui o fi fost ideea cea strălucită, nu a mai putut și, uitând de primejdie, a zis:

- Eu, eu, eu! Eu am fost atât de deșteaptă! Eu am avut o idee atât de grozavă! Eu! Eu! Eu!

Atât era de mândră de ea, încât nu și-a dat seama că dacă va deschide gura ei cea mare va cădea! Dar chiar în acea clipă se rostogoli spre pământ, țipând cât o ținea gura. Rațele au măcăit și ele îngrozite, ba chiar una s-a repezit să o prindă pe broscuță. În zadar! Broscuța cădea în gol și nimeni nu mai avea nici o speranță! Întreg stolul de rațe a zburat în jurul ei, doar-doar se va mai putea face ceva!

Totuși, spre norocul ei, a căzut într-o băltoacă și, în afară de o durere de cap care a ținut-o trei zile, nu a pățit nimic. S-a văitat însă într-una, nefericită, că nu a ajuns la miazăzi, în ținuturile lăudate într-atâta de mult de rațe. Dar de atunci a învățat să vorbească numai întrebată!

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Rața la plimbare

- Rață-rață-rățișoară,
Ce te plimbi pe ulicioară
Cu papucii roșiori
Parc-ai fi
de Sărbători?

- Ia, nu merg așa departe,
Merg până la moară
Că mi-e gușulița goală!

Racul și broasca

- Un'te duci tu, răcușor?
- Mă duc, broască, să mă-nsor!
- Ia-mă, răcușor, pe mine,
Că sunt bună pentru tine!

- Eu te-aș lua, broscuță dragă,
Da' n-ai cap de legătoare,
Nici mijloc de cingătoare,
Nici picior pentru papuc...
La ce naiba să mă-ncurc?

Ce-o să fiu când voi fi mare?

Medic veterinar

Sunt medic veterinar
Și-am deschis un dispensar
Să le vin în ajutor...
Pe Miau-Miau spetele-l dor;
Ghiț-Guiț moare de frică -
Are crampe la burtică!
Ga-Ga-Ga e necăjită
Să nu aibă meningită.
Cum să-i spun ca să priceapă?
Prea a stat cu capu-n apă!
Azorică - bun de gură -
Ham! Îl doare! Ce fractură!

Iar la cap, cred că mai are
Un cucui cât el de mare
Și s-a procopsit, îmi pare,
Într-un meci... de-ncăierare!
Lasă, veți vedea îndată
Toată lumea vindecată!

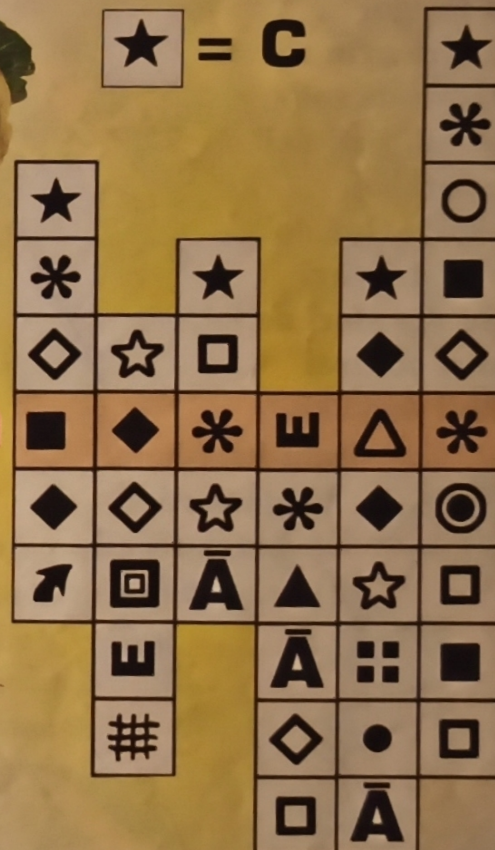

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

Poezie de Zoe Pană

mini REBUS

Înlocuiește semnele cu litere - întotdeauna același semn cu aceeași literă - și vei descoperi pe verticală denumirile unor roade ale pământului și de la a la b anotimpul în care le găsim.

MIRCEA TOIA

Rezolvarea o găsești în numărul viitor!

Ceata lui Pițigoi

Ceata lui Pițigoi
Trece mândră prin zăvoi:
Toți luptători de soi -
Dai într-unul, țipă doi!
Aoleu, ce tărăboi,
Dai într-unul, țipă doi!
Aprigi ca niște zmei
Și cu brâu din sfori de tei,
Sprinteni și ocheșei
Latră câinii după ei:

Ham-ham-ham!
lângă bordei,
Latră câinii
după ei!

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

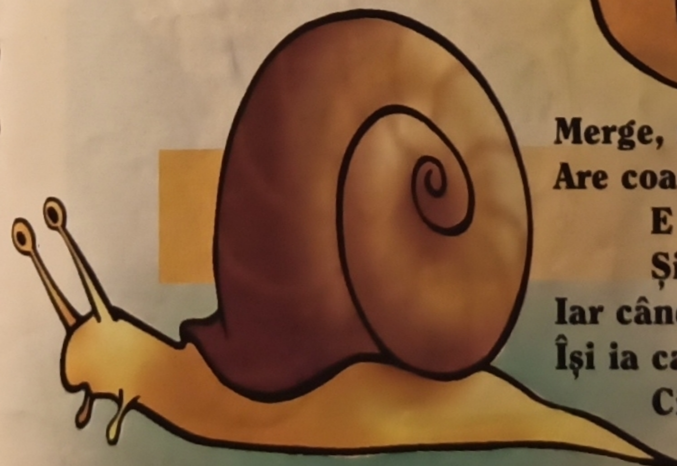

Roșioară și codată,
Umblă noaptea
Prin poiată,
Și la noi, și la vecini,
Ca să cumpere găini.
De plătit nu le plătește,
Dar pe loc le jumulește!
Cum o cheamă?

Ghicitori de Otilia Cazimir

Chel ca-n palmă, bosumflat,
Zi și noapte stă culcat.
S-ar scula și el, vezi bine,
Însă curpenul nu-l ține...
Cine nu-l cunoaște? Cine?

Merge, merge - greu ajunge!
Are coarne, dar nu-mpunge.
E ghebos
Și fricos,
Iar când iese la plimbare
Își ia casa de-a spinare!
Cine-i oare?

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

JOC

Pentru a ieși din vizuina lui, ariciul trebuie să ajungă la punctul A sau B, fără să treacă de două ori prin același loc. Ajută-l să aleagă traseul corect, astfel încât să mănânce cât mai multe mere.

A

B

MIRCEA TOIA

Răspunsul corect îl găsești în numărul viitor!

CONCURS

Jucăria mea preferată

Suntem siguri că ai acasă un raft plin de jucării, care mai de care mai frumoase. Totuși, una dintre ele trebuie să-ți placă mai mult! Trimite-ne o fotografie de-a ta alături de jucăria preferată - fie că este o păpușă, o mașinuță sau un joc - și o povestioară în care ne spui de ce îți place și ce jocuri ai mai inventat cu ea.

Pune povestioara și fotografiile într-un plic timbrat, pe care scrii cât poți de citeț:
DRAGA MEA - Str. Ciprian Porumbescu nr.10, București
Colecția Draga mea pentru copii
- pentru concursul JUCĂRIA MEA PREFERATĂ

Toate scrisorile pe care le publicăm vor fi premiate!

Jack și vrejul de fasole

Jack trăia împreună cu mama lui într-o căsuță mică și destul de dărăpănată, iar singurele lucruri de preț pe care le aveau erau vaca și grădina de legume din spatele casei. Mama lui era croitoreasă, iar lucrul cu acul și ața îi ocupa toată ziua și o obosea din cale afară. Fiind un băiat gospodar, Jack își ajuta mama în fiecare zi, robotind în grădină și având grijă de văcuța lor, care le oferea hrana de zi cu zi. Și așa au mai dus-o cum au mai dus-o. Dar într-un an, iarna a fost atât de aspră, cu viscole și nămeți de zăpadă, încât în primăvara ce a urmat mica lor grădină nu a dat roade și traiul lor s-a înrăutățit.

Într-o dimineață, privind cu tristețe la grădina stearpă, lipsită de viață, Jack se duse la mama lui și îi spuse, cu inima îndoită:

- Mamă, nu mai avem cu ce să o hrănim pe văcuța noastră; grădina, ai văzut, este în paragină. Trebuie să mergem la târg și să vindem vaca!

- Știu, Jack, așa este, nu avem încotro. Dar încearcă măcar s-o vinzi la un preț bun, e o vacă sănătoasă.

Jack luă vaca și porni cu ea spre târg, sperând că banii pe care îi va obține vor încheia șirul de greutăți prin care trecuseră în acel an. Pe drum întâlni un bătrân zdrențuros care, nici una, nici două, i-a cerut să nu vândă vaca, ci să i-o dea lui.

- Îți voi da în schimb aceste boabe de fasole, i-a spus bătrânul. N-o să-ți pară rău: cu ajutorul lor tu și mama ta veți scăpa de grija zilei de mâine!

Jack îl ascultă pe bătrân și se hotărî să facă schimbul. Bătrânul îi înmână săculețul cu boabele de fasole iar Jack îi dădu vaca. La plecare, bătrânul mai adăugă:

- Ai grijă, Jack! Astea nu sunt boabe de fasole obișnuite, ele sunt fermecate! Puterile lor magice te vor ajuta să găsești comorile pe care, cu mult timp în urmă mi le-a furat un uriaș rău și lacom. Dacă le găsești, atunci ale tale să fie!

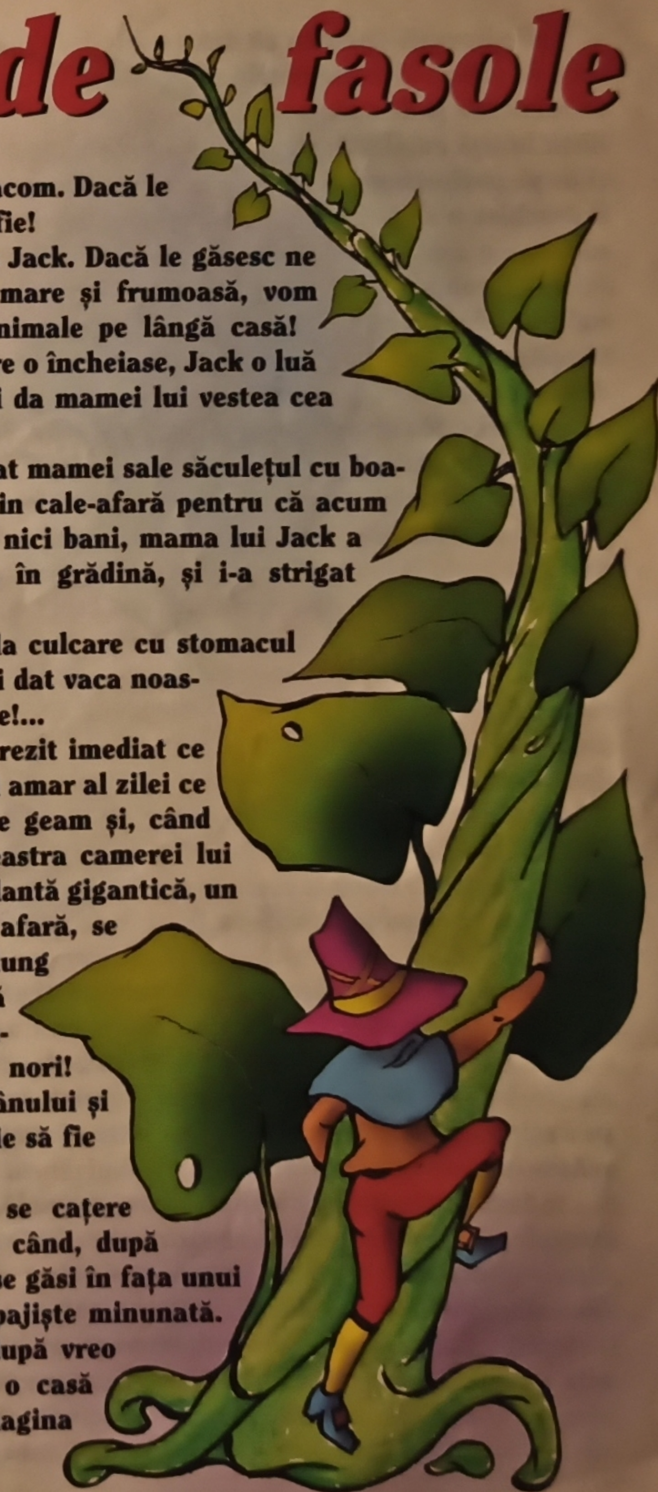
- Grozav, i-a răspuns Jack. Dacă le găsesc ne vom putea ridica o casă mare și frumoasă, vom avea mâncare și multe animale pe lângă casă! Bucuros de afacerea pe care o încheiase, Jack o luă la pas spre casă pentru a-i da mamei lui vestea cea bună.

Ajuns acasă, i-a arătat mamei sale săculețul cu boabele de fasole. Supărată din cale-afară pentru că acum nu mai aveau nici vacă și nici bani, mama lui Jack a aruncat fasolea pe geam, în grădină, și i-a strigat furioasă lui Jack:

- Astăzi te vei duce la culcare cu stomacul gol! Așa îți trebuie, dacă ai dat vaca noastră pe niște boabe de fasole!...

A doua zi, Jack s-a trezit imediat ce a răsărit soarele, cu gustul amar al zilei ce tocmai trecuse. Se uită pe geam și, când colo, ce să vezi? Sub fereastra camerei lui crescuse, peste noapte, o plantă gigantică, un vrej de fasole uriaș! Ieși afară, se uită în sus să vadă cât de lung era și mare îi fu mirarea să vadă că era atât de înalt încât ajungea dincolo de nori! Își aminti de vorbele bătrânului și își spuse: „Comoara trebuie să fie acolo, sus!“

Așa că începu să se cațere încet pe vrej până când, după ce trecu prin nori, se găsi în fața unui loc ca-n povești, o pajiște minunată. Merse ce merse și după vreo două ore ajunse la o casă imensă, cum nici nu-și imagina că există.

Se bucură - pentru că era sleit de puteri și avea nevoie de mâncare și de apă. Bătu la ușă cu sfială și după puțin timp îi deschise o slujnică.

- Bună ziua! Sunt foarte obosit, merg de două ore fără oprire, mi-e foame și mi-e sete, spuse Jack. Mă primiți să mă odihnesc?

- Bună să-ți fie inima, băiete, îi răspunse slujnica. Te-aș pofti în casă cu dragă inimă, dar stăpânul meu este un uriaș rău și lacom care mănâncă copii. Dacă te hotărăști să rămâi, asta îți va fi soarta!

Pe Jack îl podidiseră deja lacrimile când, în clipa aceea, de undeva de sus se auzi o voce înspăimântătoare, cu un ecou asurzitor:

- Mă roade stomacul! Spune-mi repede, când e gata masa?

- Îndată, stăpâne! i-a răspuns slujnica, în timp ce l-a apucat de mână pe Jack și l-a ascuns în cămară, printre cârnați și jamboane gigantice, pe măsura stomacului uriașului.

Jack nici nu apucă bine să se ascundă, că uriașul coborî îndată treptele, făcând ca totul să se cutremure la fiecare pas.

- Fir-ar să fie! E un om în casă, simt miros de om viu! Unde l-ai ascuns? Spune repede, femeie netrebnică!

- Nu am ascuns pe nimeni, stăpâne, se bâlbâi slujnica. Cu siguranță este mirosul mâncării pe care tocmai am pregătit-o.

- Minți cu nerușinare, nu te cred! răcni uriașul și începu să răvășească totul prin încăpere. A deschis toate dulapurile, a răscolit toate sertarele, a smuls ușile din țâțâni, dar numai în cămară nu s-a uitat.

Slujnica încercă să-i domolească furia și îi spuse:

- Stăpâne, masa este gata. Haide, rogu-te, vino la masă! Mâncarea este aburindă și gustoasă, este întocmai după pofta înălțimii tale!

- Bine, dar nu te mai moșcăi atât și pune-mi ceva în farfurie. Îmi este teribil de foame, n-ai înțeles? urlă uriașul.

Femeia i-a adus în grabă farfuria pe care nu mai pridìdea s-o umple. Uriașul a mâncat pe rând patru curci, trei pulpe de vițel, un cotlet de cerb și nu mai puțin de douăsprezece șnițele!

După ce a terminat de mâncat, i-a poruncit femeii să-i aducă sacii cu banii de aur:

- Adu-mi banii mai repede, vreau să-mi încânt ochii !

Slujnica a adus câtiva saci și i-a așezat pe masă. Uriașul a început să-și numere banii printre resturile de mâncare, iar pe fața sa se vedea că aurul din mâinile lui nu era agoniseala lui de-o viață. Numără ce numără, urlă ce urlă de plăcere, iar apoi spuse că e obosit și capul îi căzu pe masă. În clipa următoare, casa începu să se cutremure de sforăiturile uriașului.

Văzând toate astea, Jack își luă inima-n dinți și ieși din ascunzătoare. Tiptil, tiptil porni către masă, apucă un sac cu monede și îl săltă ușor pe umăr, fără să facă vreun zgomot. Apoi se îndreptă spre ușă. Dar tocmai când să-i treacă pragul, sacul se izbi de tocul din lemn, făcând un zgomot îndeajuns de mare cât să-l trezească pe uriașul adormit. Nemaiavând unde să se ascundă, lui Jack nu-i mai rămase decât un singur lucru de făcut: să-și ia picioarele la spinare și să ajungă cât mai repede la vrejul de fasole. Abia dezmeticit din somn, uriașul se împiedică și căzu pe scări, ceea ce i-a dat timp lui Jack să se îndepărteze de casa uriașă. A ajuns la fasole și, într-o clipă, a alunecat pe vrej până jos, ca pe un tobogan.

Uriașul nu s-a dat bătut atât de ușor și, urmărindu-l pe Jack, a vrut să coboare și el pe vrejul de fasole. Dar fasolea nu a rezistat sub greutatea lui: tulpina s-a rupt și uriașul a căzut în ocean și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Când a ajuns acasă, Jack a găsit-o pe mama sa cu ochii în lacrimi, aceasta crezând că își pierduse fiul pe vecie. S-au îmbrățișat și au plâns de fericire. Din acea clipă, cu aurul din vârful vrejului de fasole, au trăit fără griji toată viața.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

CONCURS

Dacă la aniversarea zilei tale de naștere ai petrecut de minune, dacă ai făcut fotografii haioase, dacă vrei să le dai idei și altor copii despre cum să-și organizeze petrecerea de ziua lor, scrie-ne! Participă la concursul pentru copii
„Cum a fost la ziua mea“
Cele mai frumoase fotoreportaje vor fi publicate în revistă și premiate!

Cum a fost la ziua mea

Ne-am jucat de-a A.S.I.A.!

Mă numesc Ana-Maria și vreau să vă povestesc cum a fost de ziua mea, când am împlinit 10 ani. Bunicii mei au organizat o petrecere pe cinste, la care mi-am invitat cele mai bune prietene. A fost o zi foarte reușită, mai ales că a durat... toată ziua.

Pentru că bunicii locuiesc la curte, mai întâi ne-am zbenguit prin grădină și n-am mâncat mai nimic din bunătățile făcute de bunica, spre disperarea ei.

Când s-a întunecat însă, deja venise rândul tortului. Invitatele mele - dar și mami, tati, bunicii, unchii și mătușile mele, care au stat la masa oamenilor mari - s-au adunat și mi-au cântat „Mulți ani trăiască!“. Am suflat în lumânări și am dat gata tortul cât ai clipi, fără a face mofturi! Vreau să remarcați că aici mă schimbasem și aveam o a doua toaletă - o rochiță mov, de prințesă - de care toți au fost mai mult decât încântați.

După aceea a început partea a doua a distracției - din care a făcut parte și devastarea casei. Între timp i-am pus moațe lui mami care, vrând-nevrând, a stat cuminte, deși nu cred că e ușor când îți umblă în păr trei coafeze atât de „pricepute“. Apoi ne-am gătit cu toate clamele și mărgelele pe care le aveam în casă și... la dans!

Cum vă plac variantele discului nostru?

ASA
Ia cu tine și inima mea

Ia cu tine și inima mea
A.S.A.
Ana-Maria / Sandra / Anca

Cum formația A.S.I.A. ne place cel mai mult, am dansat și am cântat pe melodiile lor. Preferata noastră este „Ia cu tine și inima-inima mea“. Unchiul meu a spus că suntem tocmai bune să scoatem un disc, chiar dacă suntem numai trei, așa că ne-a făcut imediat niște fotografii pentru coperta discului! Spuneți și voi dacă nu sunt reușite! Despre numele grupului nu știu ce să vă spun: A.S.A (Ana-Maria, Sandra și Anca) este destul de potrivit?

Orice ați spune, noi am petrecut de minune de ziua mea. A fost OK!

Pune fotografiile și povestirea într-un plic timbrat, pe care scrii cât poți de citeț:
DRAGA MEA - Str. Ciprian Porumbescu nr.10, București
Colecția Draga mea pentru copii
- pentru concursul JUCĂRIA MEA PREFERATĂ

Toate scrisorile pe care le publicăm vor fi premiate!

Învață o rugăciune!

Îngerașul

Înger, îngerașul meu,
Roagă-te lui Dumnezeu
Pentru sufletelul meu,
În tot locul mă păzește
Și de rele mă ferește.
Totdeauna, zi și noapte,
Până-n ceasul cel de moarte,
Să mă curăț de păcate!
Îngeraș,
trezește-mă!
Cruce,
ocrotește-mă!
Doamne,
mântuiește-mă!

